

„Mám je. Tři kusy! Ty úplně nejlepší!“ Valentina se objevila na malé mýtině před čarodějným domkem a zvedla do výšky tři košťata.

„Tak může výuka začít!“ zajásala Markéta. „Willow, vstávej, ty lenochu, teď budeme létat kolem domku!“

Willow obrátila oči v sloup. „Připadá mi to nějak směšné. Markéto, to se k nám vůbec nehodí. A co když nás někdo uvidí létat na košťatech mezi stromy? Nějací výletníci? Nebo hajný? Ten by se z toho rovnou skácel!“

„Jenže čarodějky zkrátka létají na košťatech. To k tomu patří!“



„Nemyslím si, že Alwina, Wakilia, Gwendolin a Desdemona létaly na košťatech. Jinak bychom jejich košťata určitě našly v čarodějném domku.“

„Můžeme už konečně začít? Jsem strašně zvědavá, jaké to bude!“ zvolala Lotti plná nedočkavého očekávání. Už si od Valentiny vzala jedno z košťat a seděla na něm, chráněná cyklistickou přilbou a chrániči na kolena i lokty.

„Já se na vás zatím budu dívat. Někdo přece musí zůstat dole a chytat vás, kdybyste spadly!“ Willow zůstala ležet v trávě a pohladila svého lišáka po hlavě. „Nebo chceš létat ty, Rufusi?“ zašeptala mu. Rufus se okamžitě oklepal. Willow se zasmála, znovu se ponořila do svého lesního deníku a pokusila se nakreslit Rufusův pohoršený výraz.

„Tak dobře, zatím poletíme ve třech!“

„Jestli to půjde dobře, trochu si tohle koště ozdobím,“ uvažovala Valentina.

„To je skvělý nápad! Svoje pomaluju květinami a opletu břečťanem!“ také Lotti byla celá nadšená.

„Jak vaše koště vypadá, to je teď vedlejší!“ prohlásila Markéta přísně jako učitelka.

„To říká ta, která málem prodala duši, jen aby získala své vysněné koště.“